

Arrest

**nr. 342 048 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 januari 2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 6 december 2022 en er werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

1.2. Op 28 november 2023 diende verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische moeder, die bij beslissing van 29 april 2024 werd geweigerd.

1.3. Het beroep dat verzoeker tegen de beslissing genoemd onder 1.2. had ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd bij arrest nr. 314 423 van 8 oktober 2024 verworpen.

1.4. Op 5 december 2024 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische moeder. Deze aanvraag werd geweigerd bij beslissing van 20 mei 2025.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.12.2024 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Ghana
[...]*

*Verblijvende te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, B.P. [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen, is specifiek voorzien in art. 40ter, §2, 2° dat het om rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 18 jaar óf die te hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene diende reeds eerder, op 28.11.2023 een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn moeder dewelke werd geweigerd met een bijlage 20 op 29.04.2024. Het beroep dat betrokkene aantekende tegen deze beslissing werd op 08.10.2024 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 314 423).

Ter staving van het ten laste zijn liggen er geen nieuwe relevante documenten voor die tot een ander besluit zouden leiden. Er moet dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende aantoonde voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Ter staving van de aanvraag liggen de volgende documenten voor:

- *Paspoort van Ghana met nr. [...] zonder inreis- en uitreisstempels. Op het paspoort wordt melding gemaakt van de vorige paspoort van betrokkene met paspoortnummer [...].*
- *Verzendbewijzen van geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar betrokkene in 2015, 2018 en 2019*
- *Verzendbewijzen van de referentiepersoon naar derden. Deze kunnen logischerwijze niet in overweging worden genomen. Betrokkene was er zich van bewust dat deze bewijzen op geen enkele manier een financiële afhankelijkheidsrelatie aantonen van betrokkene t.o.v. de referentiepersoon.*
- *Tax clearance certificate (betreffende het jaar 2023, 2024 en 2025) dd. 21.02.2025*

Vooreerst wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen als bewijzen van ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst: deze dateren van 20.06.2015 (éénmalig) – 31.05.2019 (lees: meer dan 5 jaar voor de huidige aanvraag). Hierna is het overmaken van geld immers gestopt. Hierna heeft betrokkene niks meer ontvangen van de referentiepersoon. De stortingen hebben een uiterst onregelmatig en sporadisch karakter. Het feit dat betrokkene jaren en maanden geen geld ontving van de referentiepersoon, wijst erop dat hij een beroep kon doen op andere bron(nen) van inkomsten om in zijn levensonderhoud te voorzien en dus niet afhankelijk was van de stortingen van de referentiepersoon. Niets sluit uit dat de gelden voor andere doeleinden bestemd waren. De geldstortingen zouden betrokkene moeten toelaten om te voorzien in zijn basisbehoeften van huisvesting, voeding, kleding, medische behoefte en vergelijkbare te voorzien. Er kan niet worden afgeleid of de steun gekwalificeerd dient te worden als ‘wenselijke bijkomende hulp’ doch als noodzakelijke hulp ten einde te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Te meer gezien

betrokkene zijn onvermogen in het land van herkomst wat betreft onroerende goederen en inkomsten ook niet afdoende aantoot. Het document dat hij hieromtrent voorlegt is compleet irrelevant gezien het tax clearance certificate betrekking heeft op een periode dat betrokkene zich reeds in België bevond. Het is dus nogal logisch dat hij in de jaren 2023 – 2025 geen inkomstenbelastingen heeft moeten betalen.

Uit zijn visumaanvraag (dd. 06.06.2019, [...]) blijkt bovendien dat betrokkene thans niet onvermogen was in zijn land van herkomst wat betreft inkomsten. Betrokkene toonde klaarblijkelijk afdoende aan ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten dat hij economisch actief was als arbeider bij [...] en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken voor de toekenning van het visum. Betrokkene kan bezwaarlijk bij zijn visumaanvraag aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken in land van herkomst om een visum afgeleverd te krijgen, om later te beweren dat hij onvermogen was in Ghana en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Gelet op voorgaande is het redelijk te stellen dat hij van in het land van origine in elk geval niet onvermogen was, noch dat hij überhaupt van enige steun daadwerkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 29.11.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“schending van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel de hoorplicht en het recht op verdediging

2.1.1.

Dat verzoeker op 5 december 2024 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Belgische moeder conform artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Dat conform artikel 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 40ter, §2, 2° Vw. bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd”

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

“7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet :

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld; b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welk danig document mocht aantonen dat hij ten laste was van zijn Belgische moeder.

2.1.2.

Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Meer bepaald heeft verzoeker een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat verzoeker daarnaast diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen was in het land van herkomst en hij tevens financieel ten laste was van zijn moeder.

Zo heeft verzoeker diverse bewijzen van geldstortingen overgemaakt sinds 2015, evenals een tax clearance certificate waaruit blijkt dat hij geen inkomsten had in Ghana.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende aangetoond werd dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De voorgelegde stukken tonen dit immers onomstootbaar aan.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij effectief onvermogen was in Ghana en aldaar reeds financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Meer bepaald zouden de stortingsbewijzen waarbij geld aan verzoeker in Ghana werd overgemaakt, op naam staan van een derde, zodat hiermee geen rekening zou kunnen gehouden worden en niet bewezen zou zijn dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referent.

De overige stortingsbewijzen zouden dateren van 2015 – 2019 waarna geen gelden meer werden overgemaakt.

Dat de gelden die aan derden (familielid verzoeker) werden overgemaakt wel degelijk bestemd waren voor verzoeker.

Verzoeker was wel degelijk afhankelijk van deze gelden, wat ook blijkt uit de vaststelling dat hij geen inkomsten had in Ghana, zodat verzoeker overleefde dankzij de financiële steun van zijn moeder.

Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met alle informatie die door verzoeker werd overgemaakt en het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze werd onderzocht, nu geen rekening werd gehouden met alle meegedeelde info.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

2.1.4.

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk aangetoond dat hij ten laste was en is van zijn Belgische moeder, nu hij niet werkte in Ghana en ook niet over onroerende goederen beschikte.

Bovendien stuurde zijn moeder zeer regelmatig geld op (ook via een familielid) waarvan verzoeker afhankelijk was om te overleven. Daarnaast kreeg verzoeker ook nog geld van zijn moeder via vrienden en kennissen die naar Ghana reisden en een grote som geld van zijn moeder zelf, telkens wanneer zij naar Ghana ging.

Dat verzoeker aan de hand van elk welkdanig document mocht aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen is/was en hij ten laste was van zijn moeder op het ogenblik dat hij in Ghana verbleef.

Dat in casu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn moeder op het ogenblik dat hij nog in Ghana verbleef én hij in zijn land van herkomst geen inkomsten en eigendommen had en overleefde van het geld dat hij via zijn moeder kreeg.

2.1.5.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Ghana, geen inkomsten en/of eigendommen had en hij leefde van het geld dat zijn moeder hem s overmaakte, zodat

genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Belgische moeder.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van "ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

2.1.6.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten en al evenmin een doortastende motivering heeft gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van ten laste zijn onvoldoende zouden zijn om de afhankelijkheidsband van verzoeker aan te tonen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en bijgevolg een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.1.2. Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische moeder in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]

Verzoeker moet dus, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 18 jaar, aantonen dat hij van in het land van oorsprong ten laste is van de referentiepersoon, zijn Belgische moeder. Daarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling het familielid in België vervoegt. Met andere woorden: de vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van oorsprong is aangewezen op de ondersteuning van de Belgische referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Zoals verzoeker terecht aanvoert, is de bewijsvoering in dat verband vrij.

De verwerende partij verwijst naar de eerdere aanvraag van verzoeker van 28 november 2023, de weigeringsbeslissing van 29 april 2024 en de verwerping van het beroep tegen deze beslissing door de Raad bij arrest van 8 oktober 2024. Zij is van oordeel dat ter staving van het ten laste zijn geen nieuwe relevante documenten voorliggen die tot een ander besluit zouden leiden. Na de herneming van het onderzoek van de voorgelegde stukken blijft de verwerende partij bij het besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, aangezien hij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat met artikel 11 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, de leeftijd vanaf dewelke de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg moeten aantonen dat zij ten laste zijn, van in het land van herkomst, van de Belgische referentiepersoon zoals bepaald in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet betrekking is verlaagd van eenentwintig naar achttien jaar. Deze wijziging is evenwel niet relevant voor wat volgt.

Verzoeker betwist niet dat hij moet aantonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van het in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Tegen de herneming van de beoordeling van de documenten die hij reeds in zijn eerdere aanvraag had voorgelegd en die had geleid tot de weigeringsbeslissing van 29 april 2024, voert hij een betoog dat gelijklopend is aan de middelen die hij had uiteengezet in zijn beroep tegen de voormelde weigeringsbeslissing en die reeds werden beoordeeld in het voormelde arrest nr. 314 423 van 8 oktober 2024. Deze beoordeling -die derhalve onverminderd door de Raad kan worden hernomen- luidde als volgt:

“In casu wordt aan verzoeker het verblijfsrecht van meer dan drie maanden geweigerd omdat dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Aldus is volgens verweerder niet voldaan aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich niet vinden in deze beoordeling. Hij meent dat er weldegelijk is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de gelden die aan derden werden overgemaakt door de referentiepersoon steeds voor hem bedoeld waren. Zijn moeder, de referentiepersoon, stuurde regelmatig geld op via familieleden. Hij ontving ook geld van zijn moeder via vrienden en kennissen die naar Ghana reisden en een grote som geld van zijn moeder zelf, telkens wanneer zij Ghana bezocht. Hij stelt dat hij afhankelijk was van deze gelden, hetgeen ook blijkt uit het feit dat hij geen inkomsten had in Ghana. Hij betoogt dat hij er niet werkte en er ook geen onroerende goederen bezit. Verzoeker meent dat het dan ook onomstootbaar vast staat dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en er onvermogen was. Volgens verzoeker wordt hiermee geen rekening gehouden.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Ter staving hiervan werden de volgende documenten voorgelegd:

- *Verzendbewijzen van geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar betrokkene in 2015, 2018 en 2019*
- *Verzendbewijzen van de referentiepersoon naar derden. Deze kunnen logischerwijze niet in overweging worden genomen.*

[...]

Vooreerst wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen als bewijzen van ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, deze dateren van 20.06.2015 (éénmalig) – 31.05.2019 (lees: 4,5 jaar voor de huidige aanvraag). Hierna is het overmaken van geld immers gestopt. Hierna heeft betrokkene niks meer ontvangen van de referentiepersoon. De stortingen zijn uiterst onregelmatig en te beperkt in tijd.

Het is bijgevolg niet ernstig te nemen dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het vermoeden ontstaat dus dat betrokkene wel degelijk kon beschikken over andere bestaansmiddelen (zie infra).

Niets sluit uit dat de gelden voor andere doeleinden bestemd waren. De geldstortingen zouden betrokkene moeten toelaten om te voorzien in zijn basisbehoeften van huisvesting, voeding, kleding, medische behoefte en vergelijkbare te voorzien. Er kan niet worden afgeleid of de steun gekwalificeerd dient te worden als 'wenselijke bijkomende hulp' doch als noodzakelijke hulp ten einde te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Na 31.05.2019 ligt er niks voor. De stortingen zijn te beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk aangewezen te zijn op financiële en/of materiële steun van de referentiepersoon. Bovendien zoals reeds gesteld, gelet onbekend is wanneer betrokkene Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, is de relevantie van de geldverzendingen en de bewijzen van onvermogen niet geheel duidelijk. Sinds de laatste storting moet betrokkene zelf in zijn levensonderhoud hebben voorzien, was het niet in eigen land dan wel in een derde land. Zo blijkt, dat betrokkene bij zijn visumaanvraag op 06.06.2019 aan de Nederlandse autoriteiten heeft aangegeven dat hij economisch actief is als arbeider bij '(...)'. Betrokkene toonde klaarblijkelijk afdoende aan ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten dat hij economisch actief was en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken in land van herkomst om een visum afgeleverd te krijgen, om later te claimen dat hij onvermogen was in Ghana en ten laste is/was van de referentiepersoon. Gelet op voorgaande is het redelijk te stellen dat hij van in het land van origine in elk geval niet onvermogen was, noch dat hij überhaupt van enige steun daadwerkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag verschillende stortingsbewijzen van de referentiepersoon heeft voorgelegd die betrekking hebben op de periode 2015 – 2019. Verzoeker wordt daarbij vermeld als ontvanger van de geldsommen. Verzoeker legt ook een aantal stortingsbewijzen voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld overmaakte aan derden. In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat deze sommen weliswaar door derden zijn ontvangen maar voor hem bestemd waren, merkt de Raad op dat daarvan geen enkel concreet bewijs wordt neergelegd. Uit de stukken die verzoeker heeft voorgelegd aan verweerder kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat deze sommen uiteindelijk aan hem zijn overgemaakt. Verweerder kan dan ook niet worden verweten met deze geldstortingen geen rekening te hebben gehouden, nu uit niets blijkt dat deze aan verzoeker zelf toekwamen.

Verder houdt verzoeker vol dat hij onvermogen was in Ghana. Hij stelt dat hij er geen tewerkstelling of eigen inkomen had, noch een onroerend goed bezit. In de bestreden beslissing wordt thans gemotiveerd dat verzoeker in het kader van een visumaanvraag in 2019 heeft bewezen dat hij economisch actief was als arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Daarnaast wordt gemotiveerd dat het onvermogen onvoldoende is aangetoond. De relevantie van de voorgelegde documenten kan niet worden nagegaan aangezien niet duidelijk is wanneer verzoeker het Schengengebied is binnengekomen. Er kan niet worden uitgesloten dat verzoeker zijn eigendommen heeft verkocht voorafgaand aan zijn komst naar België. Met zijn algemeen betoog slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing, die de Raad niet kennelijk onredelijk voorkomen, te weerleggen. Verzoeker gaat niet in op het motief dat hij in het kader van een eerdere visumaanvraag heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn als arbeider. Door louter te stellen dat hij in Ghana niet werkte, wordt geen afbreuk gedaan aan dit motief. Daarnaast antwoordt verzoeker evenmin op het motief dat, aangezien niet duidelijk is wanneer verzoeker het Schengengebied is binnengekomen, niet kan worden nagegaan wat de relevantie is van de documenten die zijn onvermogen moeten aantonen. Deze motieven blijven aldus onverlet.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, geen afbreuk doet aan de draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

[...]"

Wat betreft het bewijs van onvermogen heeft de verwerende partij in de thans bestreden beslissing nog toegevoegd dat het bij de huidige aanvraag voorgelegde taks clearance certificate van 21 februari 2025, dat niet was voorgelegd bij de vorige aanvraag, compleet irrelevant is aangezien het betrekking heeft op een periode dat verzoeker zich reeds in België bevond, waardoor het dus nogal logisch is dat hij in de jaren 2023 – 2025 geen inkomstenbelastingen heeft moeten betalen. Dit motief laat verzoeker volledig ongemoeid, waardoor het eveneens overeind blijft.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van het evenredigheids- en vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het recht op verdediging, stelt de Raad vast dat hij in gebreke blijft om deze vermeende schendingen uiteen te zetten. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.1.3. Het eerste middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinslevens’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Ghana ononderbroken samen met zijn moeder. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinslevens te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft in Ghana steeds samengewoond met zijn moeder en vormt vanaf zijn aankomst in België een gezin met zijn moeder. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn moeder in België verblijft en hij ten laste is van zijn moeder, zodat hij in Ghana geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familielevens of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Ook op dit punt stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen toevoegt aan het middel zoals hij dat had uiteengezet in het beroep dat aanleiding had gegeven tot het verwerpingsarrest nr. 314 423 van 8 oktober 2024. De Raad kan dan ook volstaan met de verwijzing naar de door hem reeds gedane beoordeling, die luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met de referentiepersoon, zijn moeder. Hij stelt dat hij in Ghana ononderbroken samenwoonde met zijn moeder, waardoor er zonder enige twijfel sprake is van een gezin. Hij benadrukt dat hij sinds zijn aankomst in België een gezin vormt met zijn moeder.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat hij steeds met zijn moeder heeft samengewoond en er dus een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat. Samenwoont op zich is echter onvoldoende om tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven te besluiten. Verzoeker toont op geen enkele andere wijze aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. Hij maakt niet aannemelijk dat hij met de referentiepersoon een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt.

Waar verzoeker dan nog gewag maakt van een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan worden besloten dat hij zich beperkt tot loutere algemene beweringen omtrent een privéleven in België en het bestaan van dit privéleven geenszins concreet aannemelijk maakt. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat zijn sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Daarenboven dient te worden herhaald dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, waardoor verzoeker niet dienstig de schending van artikel 8 van het EVRM kan aanvoeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van artikel 22 van de Grondwet, is dan ook niet bewezen.”

2.2.3. Het tweede middel vraagt geen andere beoordeling en kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS